

meno, datum narodenia dresa

*Regionálny úrad verejného zdravotníctva
so sídlom v*

Vec: Odpor podľa ust. § 87 ods. 4 zákona č. 372/1990 Zb o priestupkoch v znení neskorších predpisov

Proti Rozkazu sp. zn. **číslo konania** vydanom dňa RÚV(mesto), ktorým mi bola udelená pokuta vo výške,- eur za spáchanie priestupku podľa § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane a podpore verejného zdravia podávam,

O d p o r

a navrhujem aby správny orgán po zrušení rozkazu o uložení pokuty nepokračoval v konaní pre jeho nezákonnosť a nedôvodnosť.

O d ô v o d n e n i e

I.

Rozkaz RÚVZ (mesto), ktorým mne ako občanovi bola uložená pokuta za spáchanie priestupku podľa § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane a podpore verejného zdravia (ďalej v texte len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), ktorého som sa mala dopustiť dňa **datum** tým, že som nemala nasadené rúško na tvári za účelom prekrytia horných dýchacích ciest, trpí viacerými právnymi vadami, ktoré spôsobujú absolútnu nezákonnosť vydania tohto rozhodnutia. V prvom rade vadou, ktorá robí rozhodnutie absolútne nezákonným je samotné vynucovanie povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest, ktoré nemá oporu v žiadnom zákone platnom na území SR.

Vo veci samej ohľadne „*nenasadenia si rúška*“ sa nejednalo o Uznesenie Úradu verejného zdravotníctva (ako to pri všetkej „odbornej“ spôsobilosti interpretoval príslušník polície), ale išlo o Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva SR, De iure bolo odo mňa vynucované nasledujúce:

Podľa § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/ 2007 Z.z: Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia nariaďuje opatrenie a

to používate preventívnych a iných ochranných pomôcok (opakujem znenie povinnosti uloženej zákonom: *používanie preventívnych a iných ochranných pomôcok*).

Citované ustanovenie zákona **neukladá** právnu povinnosť prekrytia dýchacích ciest. Z uvedeného vyplýva, že neexistuje právna povinnosť na prekrytie dýchacích ciest, a konanie všetkých príslušníkov polície o vynucovanie takejto povinnosti voči mne bolo v hrubom rozpore so zákonom. Žiaden právny predpis neupravuje ani zákon č. 355/2007 Z. z., čo sa myslí pod pojmom ochranná pomôcka, pričom šál, šatka rozhodne takýto atribút nespĺňajú, nakoľko ide o doplnok oblečenia nie ochrannú pomôcku, no napriek tomu vyhláška č. 11 ich uvádza ako ochranné pomôcky. Na základe akého predpisu, dokumentov, skúšok, analýzy, štúdií slúži šál, šatka na zabránenie prenosu kvapôčiek vírusov, ktorých častice sú v mikromilimetroch. Pre mňa predstavuje pojmom preventívna a ochranná pomôcka užívanie vitamínov, zdravý životný štýl a tým predchádzanie akýchkoľvek chorôb podporou svoje imunity.

Podľa Čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd *nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.*

Podľa Čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd *užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.*

V zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR *Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.*

V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR *medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.*

V zmysle čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR *povinnosť možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.*

Podľa čl. 16 Ústavy SR *Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.*

Podľa čl. 17 Ústavy SR *Osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.*

Podľa čl. 19 Ústavy SR *Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.*

Podľa čl. 23 Ústavy SR *Sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Slobody podľa odsekov 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody.*

V zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR *výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.*

V zmysle čl. 154c ods. 1 Ústavy SR *medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.*

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka *fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.*

V zmysle ustanovenia § 2 odsek 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon) *dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rosy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržovaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.*

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR a čl. 4 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je vedľa Ústavy SR najsilnejším právnym predpisom sa uvádza, že *„povinnosti možno ukladať iba na základe zákona a v jeho medziach a len pri zachovaní základných práv a slobôd, pričom medze základných práv a slobôd možno za podmienok ustanovených Listinou upraviť iba zákonom.“*

Vyhláška č. 11/2020 vydaná Úradom verejného zdravotníctva SR na prekrytie dýchacích ciest nemá charakter zákona, a nemá právnu silu vymáhateľnosti. Aj keď vyhláška obsahuje výrok o povinnosti prekrytia dýchacích ciest, takúto formuláciu právnej povinnosti neobsahuje zákon.

V zmysle čl. 2 ods. 2, 3 ústavy SR nikoho nemožno zo strany štátneho orgánu nútiť k splneniu povinnosti, ktorú zákon neukladá. Štátne orgány sú pri výkone svojej činnosti podriadené ústave a zákonom a majú určený rozsah právomocí, ktoré nemôžu prekročiť, takže môžu konať len to, čo im ústava alebo zákon dovoľuje. Pokiaľ § 48 ods. 4 písm. r) zák. č.355/2007 Z. z. neupravuje povinnosť prekrytia dýchacích ciest, je neprípustné nútiť kohokoľvek prekrývať si dýchacie cesty, nakoľko to zákon neukladá.

Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 400/2015 Z. z. *„vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené; to neplatí, ak ide o nariadenie vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy.“*

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. z. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014: *„Na účely ochrany základných práv a slobôd je nevyhnutné ústavnou úpravu v čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy interpretovať veľmi striktné ako ústavnú normu, ktorá dovoľuje uložiť povinnosť v podzákonnom právnom predpise výhradne „et intra legem“.*

„V právnom štáte zohľadňujúcom princípy delby moci na moc zákonodarnú, výkonnú a súdnu sú orgány výkonnej moci oprávnené na vydávanie všeobecne záväzných predpisov iba na základe a v medziach zákonného splnomocnenia. Podstatným znakom špeciálnej delegácie je, že zákonodarca problematiku dostatočne upravenú vo svojich základných rysoch prenecháva na konkretizáciu rezortnému orgánu výkonnej moci. Vyhláška ako vykonávací právny predpis potom svojím charakterom upravuje technické či expertné otázky, ktoré môžu podliehať častým zmenám. Keďže ide o otázky vysoko odborného charakteru a vzhľadom na často enormný rozsah upravovanej problematiky, nie je vhodné tieto otázky upravovať v samotnom zákone.. Takáto úprava by viedla k neúmernému nárastu rozsahu textu zákona, čo by často mohlo viesť k jeho neprehľadnosti. Z tohto dôvodu musí zákon predstavovať dostatočne určito upravený základný rámec priznaným k oprávneniam a povinnostiam a technické či expertné otázky, ktoré zásadným spôsobom neovplyvňujú samotné zákonné oprávnenie alebo povinnosť (lebo tieto už boli priznané zákonom) prenechávať na konkretizáciu vykonávacím predpisom.“

Dominantnou črtou čl. 13 Ústavy je výhrada zákona vzhľadom na ukladanie povinností. Avšak výhrada zákona predstavuje len základ pre stanovenie povinnosti. Z uvedeného vyplýva, že samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva - jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis) v medziach tohto splnomocnenia. Inak povedané, povinnosti môžu byť ukladané v podzákonných predpisoch, ale nie na základe podzákonných predpisov.

Len na doplnenie uvádzam, že otázky technického či expertného charakteru prevedené do vykonávacích predpisov musia navyše podliehať technickým a expertným prevereniám a súčasne musia byť delegované v splnomocňovacom ustanovení príslušného zákona (v tomto prípade zák. č. 355/2007 Z. z.) Otázka prekrytia dýchacích ciest je otázkou základných práv a slobôd jednotlivca a zásahu do jeho telesnej integrity. Jedná sa o základnú biologickú funkciu životného orgánu dýchacích ciest človeka, ktorá otázka patrí pod zaručenú ochranu práva na život a práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia. V zmysle čl. 16 ods. 1 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách je zhodné dané, že toto právo môže byť obmedzené a môže byť do neho zasiahnuté len v prípadoch ustanovených zákonom.

S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd sa povinnosti zákonom ukladajú pod podmienkou zachovania základných práv a slobôd.

S poukazom na čl. 3, v spojení s čl. 15 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čomu zodpovedá čl. 16 ods. 2 Ústavy SR o zákaze mučenia, neľudského či ponižujúceho zaobchádzania sa právne povinnosti spôsobujúce mučenie a trýznivé fyzické a duševné stavy nesmú ukladať za žiadneho skutkového a právneho stavu.

Nevyhnutnosť riadneho dýchania je absolútne primárna životná funkcia človeka, pri ktorom nedostatku riadneho príjmu kyslíka a riadneho vydychovania sploďín dochádza k fyzickému a duševnému utrpeniu. V zmysle zásady že notoricky známe skutočnosti sa nedokazujú, je objektívne dané, že núteným prekryvaním horných dýchacích ciest dochádza k fyzickému a duševnému utrpeniu jednotlivca, čo je vyvolané zamedzovaním mu riadneho prísunu kyslíka a riadneho vydychovania sploďín do prostredia, ktoré naopak, prijímajú späť. Týmto zároveň dochádza k zdravotným obtiažiam (strate pozornosti, koncentrácie, závratom, nevoľnostiam a pod.), ochoreniam (kožným, psychickým, obehovým, srdcovým a pod.),

a v konečnom dôsledku pri už existujúcich ochoreniach najmä u osôb s chronickým ochorením dýchacích ciest s dychovou nedostatočnosťou, môže nastať aj smrť.

Základné ľudské práva a slobody sa delia na absolútne (nekvalifikované) a relatívne (kvalifikované). Absolútne ľudské práva sú tie, ktoré nie je možné obmedziť za žiadnych okolností. Naopak relatívne práva sú obmedziteľné. Žiadnu kategóriu základných práv a slobôd však nemožno zrušiť (čl. 12 ústavy in fine). V samotnom Dohovore o ľudských právach a základných slobodách, ktorý svojou právnou silou má prednosť pred Ústavou SR, sú ustanovené absolútne ľudské práva, ktoré nie je možné obmedziť dokonca ani za vojnového stavu nie to ešte za núdzového stavu. Medzi ne patria napríklad spôsobilosť na práva a povinnosti, zákaz mučenia, resp. krutého a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania, právo na súdnu ochranu vo veciach ľudských práv a slobôd, prezumpcia nevinoty či ľudská dôstojnosť vo význame samotného pilieru ľudských práv – človek je vždy subjekt práva a nie jeho objekt. Absolútne práva sú neobmedziteľné a nemôžu byť porušené ani v kritických situáciách, a to ani v prípade, ak ide o ohrozenie života alebo zdravia iných ľudí či bezpečnosť štátu napr. v boji proti terorizmu. Relatívne práva sú obmedziteľné, a to za predpokladu, že ich obmedzenie prejde tzv. ústavným testom proporcionality, ktorý spravidla predvída sama ústava. Test proporcionality by sa dal charakterizovať aj ako séria krokov (subtestov), ktoré musia byť naplnené, aby mohlo prísť k ústavnému obmedzeniu základných práv a slobôd. test proporcionality pozostáva z týchto krokov (subtestov): a) test legality, b) test vhodnosti, c) test nevyhnutnosti a d) test proporcionality v užšom význame. Test legality (zákonnosti) sa sústreďuje na zistenie, či k obmedzeniu práva alebo slobody došlo na základe zákona. Teda len relevantný výsledok legislatívnej činnosti parlamentu je spôsobilý byť právnou normou, ktorá obmedzí právo alebo slobodu. Iné právne normy (napr. vyhlášky, výnosy, rozhodnutia, nariadenia vlády) obmedziť ľudské právo/slobodu nemôžu. V konečnom dôsledku tak formálne, ako aj materiálne predpoklady musia byť naplnené, aby sme mohli daný normatívny akt charakterizovať ako zákon, pričom uvedené povinnosti vo vyhláske ÚVZ SR sú už v priamom rozpore so subtestom legality a preto uvedené ďalšie subkategórie nie je potrebné ani skúmať. Dodatkový protokol č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznávajúci niektoré práva a slobody iné než tie, ktoré sú už uvedené v dohovore a v prvom dodatkovom protokole k dohovoru, pričom čl. 2 Sloboda pohybu jasne stanovuje, že každý, kto sa legálne zdržiava na území niektorého štátu, má na tomto území právo slobody pohybu a slobody zvoliť si miesto pobytu. Žiadne obmedzenia sa nemôžu uvaliť na výkon týchto práv okrem tých, ktoré ustanovuje zákon, pričom takýto zákon vzhľadom na vykonanie zákazu pohybu nebol prijatý. Čl. 12 Ústavy SR jasne deklaruje to, že nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

V kontexte s citovaným Nálezom ústavného súdu sp. z. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014 dávam do pozornosti aj Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.07.2009, sp. zn. 7 Sžo 85/2008, v zmysle ktorého je pre účely posúdenia otázky nepodriadenia sa podzákonnému aktu rovnako potrebné zistiť, či došlo k porušeniu povinnosti uloženej zákonom, za ktoré možno vyvodit' sankčný postih, v danom prípade sankciu. S poukazom na vyššie uvedené treba konštatovať, že z ust. § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z. z. vyplýva nad akúkoľvek pochybnosť absencia zákonnej povinnosti prekrytia dýchacích ciest.

Úrad verejného zdravotníctva nemá teda s poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, čl. 4 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd s § 4 ods. 3 zák. č. 400/2015 Z. z. ako aj s poukazom na Nález Ústavného súdu žiadne zákonné právo zasahovať podzákonným aktom

do základných práv občanov, v danom prípade do ich práva na život a práva na nedotknuteľnosť a súkromie, a ukladať im povinnosti bez opory v zákone.

Dňa som teda tým, že som nemala prekryté dýchacie cesty, neporušila nijakú právnu povinnosť, nakoľko takúto povinnosť mi neukladá žiaden zákon, vrátane ani ust. § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z. z.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžr/52/2016 zo dňa 12. decembra 2018 ako i rozhodnutie Ústavného súdu sp. Zn. I. ÚS 323/2016-46, ktoré práve podrobne a logicky vysvetľujú pojem nulity právneho aktu: „*Platný právny poriadok pojem „nulitný správny akt“ nedefinuje. Procesná teória a súdy v niekoľkých rozhodnutiach kvalifikovali vlastnosti nulitného správneho aktu. Ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobera sa ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť aktu, ktorý existuje. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané, alebo, že vydané bolo, ale trpí takými ťažkými chybami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť. Nulita je dôsledok takých závažných nedostatkov, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť. V prípade nulity aktu nie je vôbec možné uvažovať o prezumpcii správnosti aktu. Paakt, ako správny akt, nevyvoláva zamýšľané účinky, ak sú jeho nedostatky tak zásadné a zrejmé, že na neho „nemožno hľadiť“ ako na správny akt. Nulita rozhodnutia je daná nedostatkom právneho základu, nedostatku právomoci, najťažšími nedostatkami príslušnosti, absolútnym nedostatkom formy, absolútnym omylom v osobe adresáta, neexistenciou skutkového základu spôsobujúceho bezobsažnosť, požiadavkami nedovoleného (trestného) plnenia, právnou alebo faktickou nemožnosťou realizácie rozhodnutia, neurčitosti a nezmyselnosti, neexistencie vôle a podobne.“*

Z hľadiska právnych účinkov je správny akt trpiaci nedostatkom skutkového a právneho základu a absolútnej nemožnosti faktického plnenia nulitný. S poukazom na teóriu práva a citované súdne rozhodnutie najvyššieho súdu SR sa na nulitný akt hľadá tak, že ten nebol nikdy vydaný. Takýto paakt de iure neexistuje.

S poukazom aj na zásadu rímskeho práva *Ex iniuria ius non oritur* – Z bezprávia nevzniká právo, uvádzam, že vyhláška ÚVZ o povinnosti **prekrytia horných dýchacích ciest**, sú právne akty **nulité**.

To, že výrok vyhlášky ukladá „**povinnosť**“ **prekrytia dýchacích ciest je pre fyzické osoby právne irelevantné**, pretože povinnosti sa ukladajú na základe zákona (paragrafu zákona), nie na základe výroku opatrenia, alebo vyhlášky. **Nedá sa porušiť opatrenie, alebo vyhláška, dá sa porušiť iba zákon, t.j. konkrétny paragraf. Opatrenia, vyhlášky a pod. sú iba „nosičom“ zákonných práv a povinností. Pokiaľ teda zákon neupravuje nijakú povinnosť, je právne nepodstatné, že ju ukladá text vyhlášky.**

Vyhláška Úradu verejného zdravotníctva je vydaná podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z., kde podľa odseku 2 za bodkočiarkou je jej tvorba vylúčená spod zák. č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a zbirke zákonov. Takto je iba pre orgán verejného zdravotníctva (ktorý nie je ani ústredným orgánom štátnej správy) dané exkluzívne postavenie tvorby vyhlášok mimo cit. zákon, ktorý je inak základným kódexom tvorby a vyhlasovania všeobecne záväzných právnych predpisov. Uvedený postup je daný napriek tomu, že tento postup nie je delegovaný zák. č. 400/2015 Z. z., ktorý neumožňuje tvorbu vyhlášok aj podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z. Podľa § 27 ods. 1, 2 zák. č. 400/2015 Z. z. je proces tvorby právnych predpisov zákonne vylúčený iba v tam uvedených prípadoch a to iba v časti § 8 až 10 cit. zákona.

Týmto postupom došlo k tomu, že vyhlášky podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z. sú absolútne nepreskúmateľné, nakoľko nie sú tvorené podľa zák. č. 400/2015 Z. z., pričom zároveň zák. č. 355/2007 Z. z. sú tak vyňaté spod akejkoľvek kontroly zákona, nakoľko sú tvorené podľa ničoho.

Súčasne tieto vyhlášky „*samourčené*“ ako všeobecne záväzné (Bez toho, aby podliehali splnomocňovaciemu ustanoveniu zák. č. 355/2007 Z. z. o ich všeobecnej záväznosti) nie sú vyhlásené v Zbierke zákonov, ale iba vo Vestníku vlády, čím už s poukazom na § 19 zák. č. 400/2015 Z. z. nemajú charakter všeobecne záväzného právneho predpisu, pričom ak právny predpis nie je vyhlásený v zbierke zákonov SR, neuplatňuje sa naň zásada, že neznalosť práva neospravedlňuje (*ignorantia juris non excusat*).

Namietaným postupom, kedy sa táto vyhláška dostala do rozporu so zák. č. 400/2015 Z. z. v prvom rade v tom, tento osobitný zákon o tvorbe právnych predpisov neobsahuje ustanovenia, ktorými deleguje tvorbu vyhlášok aj podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z., pričom tu sa do rozporu s týmto zákonom dostal aj samotný zák. č. 355/2007 Z. z., sú tieto vyhlášky v rozpore tiež s § 4 ods. 1, 2 zák. č. 400/2015 Z. z., v zmysle ktorých je *expressis verbis* zakázané, aby vykonávacie predpisy boli vnútorne rozporné a vzájomne protirečivé s inými predpismi v právnej štruktúre predpisov.

Vyhlášky sú v osobitnom rozpore s § 4 ods. 3 zák. č. 400/2015 Z. z., podľa ktorého nemožno nimi, ako vykonávacími právnymi predpismi ukladať povinnosti nad rámec alebo upravovať nimi spoločenské vzťahy v zákone neupravené.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti predmetná vyhláška je v rozpore so zák. č. 400/2015 Z. z. je neúčinná a nie je všeobecne aj právne záväzná.

Zák. č. 355/2007 Z. z. neobsahuje osobitné splnomocňujúce ustanovenie pred Úrad verejného zdravotníctva na vydávanie všeobecne záväzného právneho predpisu (vykonávacieho predpisu – vyhlášky) s určením otázok, ktoré v ňom môže upraviť. Splnomocňujúce ustanovenie § 62 cit. zákona sa týka iba Ministerstva zdravotníctva SR ako orgánu podľa § 3 ods. 1 písm. a) cit. zákona. Neexistuje žiadne osobitné splnomocnenie voči úradu verejného zdravotníctva na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov.

Podľa § 5 ods. 2 zák. č. 400/2015 Z. z.: „*Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať splnomocnenie na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.*“

S poukazom na toto legislatívne pravidlo vyplýva, že splnomocnenie na vydanie vykonávacieho predpisu musí byť vyjadrené v splnomocňujúcom ustanovení, ktoré je obsahom zákona. Špeciálna delegácia musí byť vždy určitá. Z jej znenia musí jasne vyplývať, ktorý orgán je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu a ďalej aké otázky a v akom rozsahu môže vo vykonávacom predpise tento splnomocnený orgán upraviť.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014: „... samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – jednak zákonom alebo tak

môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto splnomocnenia“

Na zákale uvedeného, kde zák. č. 355/2007 Z. z. všeobecne záväzné (vykonávacie) právne predpisy môže vydávať iba Ministerstvo zdravotníctva, nie však Úrad verejného zdravotníctva, ktorý osobitné splnomocnenie s určeným okruhom otázok úpravy nemá dané zákonom.

S poukazom na všetky namietané skutočnosti predmetná vyhláška je v rozpore so zák. č. 355/2007 Z. z. je neúčinná a nie je teda všeobecne právne záväzná.

Na doplnenia uvádzam, že predmetná vyhláška Úradu verejného zdravotníctva SR podľa § 5 ods. 4 písm. k) zák. č. 355/2007 Z. z. vydaná z dôvodu pandémie ochorenia COVID – 19 podľa § 59b cit. zákona, ktorou sa nariaďuje podľa § 5 ods. 4 písm. k) a § 48 ods. 4 písm. r) cit. zákona opatrenia pri ohrození verejného zdravotníctva, je vyhláškou vydávanou v právnej veci **§ 48 ods. 1 cit. zákona týkajúcej sa ohrozenia verejného zdravotníctva I. stupňa, nie veci § 48 ods. 2 cit. zákona ohrozenia verejného zdravotníctva II. Stupňa a následne núdzového stavu.** Zmocňovacím ustanovením na vydanie predmetnej vyhlášky je v preambule ust. § 5 ods. 4 písm. k) cit. zákona týkajúce sa nariaďovania opatrení na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 (prevencia) a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 (ohrozenia verejného zdravia 1. Stupňa) ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva. S poukazom na § 62 cit. zákona (splnomocňovacie ustanovenie), v ust. § 5 ods. 4 písm. k) cit. zákona nejde o splnomocnenie na vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu, ale iba predpisu nad rámec pôsobnosti jedného regionálneho úradu verejného zdravotníctva, kde s poukazom na **§ 3, § 21 zák. č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy** Úrad verejného zdravotníctva nie je ústredným orgánom štátnej správy ani ostatným ústredným orgánom štátnej správy. Nemôže preto vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, o čom svedčí samotný zák. č. 355/2007 Z. z., ktorý mu k tomu nedáva osobitné splnomocnenie (§ 62), čím sa § 59b cit. zákona dostal do rozporu s celým znením zákona, bez ohľadu na to, aké určil právomoci úradu verejného zdravotníctva.

V tomto kontexte je tiež ust. § 4 ods. 1 písm. g) zák. č. 355/2007 Z. z. umožňujúce Úradu verejného zdravotníctva SR a regionálnym úradom verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia aj počas krízovej situácie neústavne, nakoľko táto právomoc im nie je daná ústavným zákonom č. 227/2002 Z. z., ktorý zákon tieto úrady verejného zdravotníctva *de iure* ani „nepozná.“

S uvedeným korešponduje to, že opatrenie (ako právny akt) Úradu verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. k), § 12 a § 48 ods. 4 zák. č. 355/2007 Z. z. je opatrením nie všeobecne záväzného charakteru, a súčasne nie je vyhláškou (ako právnym aktom), pričom všeobecne záväzné právne predpisy musia podliehať osobitnému splnomocňovaciemu ustanoveniu v zmysle § 5 ods. 2 zák. č. 400/2015 Z. z. a cit. Nálezu ústavného súdu. Súčasne všeobecne záväzný právny predpis môže vydať iba ústredný orgán štátnej správy, alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, ktorým tento úrad nie je.

Nakoľko teda podľa § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z. z. ani iného zákona SR nie je uložená právna povinnosť prekrytia dýchacích ciest, vydaním tohto rozkazu ako aj potencionálne ďalšieho konania vo veci dochádza k závažným spôsobom došlo k zasahovaniu do základných ľudských práv, ktoré má každý občan teda garantované medzinárodnými dohovormi a Ústavou SR a zákonmi SR, ktoré sú svojou právnou silou

nadradené uzneseniam vlády SR, resp. vyhláškam. Ide o závažné porušenie a pošliapanie ľudských práv a závažné zneužitie právomoci, čoho dôsledkom je páchanie trestnej činnosti, konkrétne trestnému činu zneužitia právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona, trestného činu nátlaku v zmysle ust. § 192 ods. 1 ods. 4 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody v zmysle ust. § 192 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu vydierania v zmysle ust. § 189 ods. 1, 2 Trestného zákona a s tým súvisiacich ďalších trestných činov. Zároveň týmto rozhodnutím došlo k zásahu do môjho práva na nedotknuteľnosť osoby a súkromia (čl. 16 ods. 1 Ústavy SR, slobody myslenia a svedomia (čl. 24 ods. 1 Ústavy SR)). S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, kde neexistuje zákonná povinnosť prekrytia dýchacích ciest sa uvedené vaše konanie premietne do podanie trestného oznámenia orgánom činným v trestnom konaní na vybavenie veci zákonným spôsobom.

Postup orgánov verejnej moci počas krízovej situácie vymedzuje zákon č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu („zákon o krízovom riadení“). Krízové riadenie predstavuje postup pri riešení krízovej situácie, ktorou je okrem iného aj núdzový stav, a zákon o krízovom riadení upravuje špeciálne aj **orgány krízového riadenia, medzi ktoré patrí vláda, ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy**, NBS, bezpečnostná rada kraja, okresný úrad v sídle kraja, okresný úrad, bezpečnostná rada okresu a obec. **ÚVZ nie je ústredným orgánom štátnej správy** (hoci má pôsobnosť na celom území SR), **a teda nie je ani orgánom krízového riadenia; tým je naopak ministerstvo zdravotníctva a samozrejme vláda SR.** V danom kontexte ÚVZ ani Ruvz nie su kompetentné organy pre riadenie krajiny v čase ohrozenia zdravia II. stupňa

AD2

Ústavný princíp legality štátnej moci vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy hovorí o viazanosti štátnych orgánov ústavou a zákonmi. Štátne orgány nie sú oprávnené konať, ak ich na to nespĺňajú zákon a ak konajú, sú povinné konať iba spôsobom, ktorý ustanovil zákon. Táto zásada zabezpečuje v štáte pre jeho obyvateľov právnu istotu – majú možnosť predvídať nielen následky svojich úkonov, možnosti a spôsoby uplatnenia svojich práv voči štátu, ale predovšetkým konanie štátnych orgánov a ich zmysel.

Pre občanov platí „čo nie je zákonom zakázané, je dovolené“ a je v Ústave vyjadrená v ustanovení, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Ustanovenia článku 2 ods. 2 a 3 Ústavy tak vo svojej komplementarite spoločne vytvárajú účinný právny základ ochrany všetkých osôb pred nezákonnou činnosťou štátu a štátnych orgánov,

ÚVZ vydáva opatrenia podľa ustanovenia § 48 zákona o verejnom zdraví, ktoré v prvých dvoch odsekoch rozlišuje medzi ohrozením verejného zdravia a ohrozením verejného zdravia II. stupňa. S termínom ohrozenie verejného zdravia následne operujú ods. 3 a 4, pričom práve na základe ustanovenia v ods. 4 ÚVZ vydáva ÚVZ svoje opatrenia v súvislosti s krízou COVID-19. V ods. 5 je uvedený pojem ohrozenie zdravia II. stupňa, ktorý je dôvodom na vyhlásenie mimoriadnej situácie. Zo znenia ods. 5 vyplýva, že v prípade, ak ohrozenie verejného zdravia dosiahne II. stupeň, **ÚVZ podáva návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie** a prípadné ďalšie návrhy podľa taxatívneho výpočtu v §

48 ods. 5 zákona o verejnom zdraví.

Z toho potom vyplýva, že Opatrenia ÚVZ, ktoré ÚVZ momentálne vydáva, má ÚVZ vydávať v čase ohrozenia verejného zdravia I. stupňa, pričom, ak ohrozenie dosiahne II. stupeň, ÚVZ je povinné podať návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie vrátane prípadných osobitných návrhov, a tým by jeho kompetencia vydávania opatrení mala skončiť. Dochádza totiž k určitému odstupňovaniu kompetencií orgánov štátnej správy v závislosti od závažnosti ohrozenia verejného zdravia, čo má svoju elementárnu logiku. V prípade, ak ohrozenie verejného zdravia ešte nedosahuje II. stupeň, svoje úlohy je kompetentný plniť priamo ÚVZ podľa § 48 ods. 4 zákona o verejnom zdraví. V prípade, ak ohrozenie verejného zdravia dosiahne II. stupeň, ÚVZ by mal svoje konanie podľa § 48 ods. 5 obmedziť do tej miery, že podá návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie, a tým naplní svoju kompetenciu a ďalej by sa malo postupovať podľa zákona o civilnej ochrane, ako vyplýva aj z dôvodovej správy k právnej úprave

AD3

Slovenská republika ratifikovala Európsky Dohovor o ochrane ľudských práv , a zaviazala sa jeho plnením , v Ústave SR v článku 7 ods. 5

Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, **majú prednosť pred zákonmi**

keďže nebola pozastavená účinnosť dohovoru o ľudských právach ktorý je hierarchicky najvyšší platný právny predpis a z ktorého vyplýva sloboda pohybu a pobytu ako aj zákaz mučenia a diskriminácie som sa nedopustil žiadneho priestupku proti žiadnemu zákonu s prihliadnutím na článok 7 ods.5 Ústavy SR

článok 16 ústavy slovenskej republiky Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená.

Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom , podmienkou ustanovenia zákonom s ktorou predpokladá zákon 387/2002 Z.z. je kompetencia orgánu ktorý vydá zákon a usmernenie na základe zákona , Uvz opäť nie je kompetenčne spôsobilé upravovať a zasahovať do osobných práv a slobôd občanov v situácii ohrozenia zdravia II. a konanie RUVZ je v rozpore s ustanoveniami európskeho dohovoru a ústavy SR .

AD4

podľa zákona 355/2007 Z.z. §48 písm. (r)

sa uvádza povinnosť použitia preventívnych obranných pomôcok ktoré ďalej tento ani žiadny iný zákon nešpecifikuje , ochranné prostriedky v tomto prípade môžu byť doplnkové vitamíny alebo odstup od osôb , nie je jasne dodržaná podmienka obmedzenia práv a uloženia povinností na základe zákona .

občan SR nemá právnu povinnosť sledovať vestník vlády a dodržiavať tieto predpisy , právna povinnosť môže byť uložená len zákonom ktorý musí byť zverejnený v zbierke zákonov podľa zákona 400/2015 Z.z. i keď uznesením vlády bola vyhláška UVZ vyňatá z povinnosti vyplývajúcich

zo zákona 400/2015 Z.z. je to v priamom rozpore s Ústavou SR článok 123 a zákonom 400/2015 Z.z.

článok 123 ústavy SR

Ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

§11 ods 3 400/2015 Z.z.

Vyhlášku a opatrenie podpisuje minister, vedúci ostatného ústredného orgánu štátnej správy, vedúci iného orgánu štátnej správy alebo guvernér Národnej banky Slovenska. UVZ ktorý nie je ústredný orgán štátnej správy nepredložil vyhlášku na podpis MZSR čím vyhláška nenadobudla platnosť a svojou podstatou na základe orgánu ktorý ju vydal je neplatná a ničotná.

II.

Zásadnou právnou vadou, ktorá taktiež spôsobuje nezákonnosť vydaného rozkazu je aj tá skutočnosť, že správny orgán len stroho odôvodnil výšku pokuty (jednou vetou) bez ďalších kritérií, ktoré sú nutné pre správnosť a teda aj zákonnosť samotného rozhodnutia. Na margo toho dávam do pozornosti na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/11/2013 zo dňa 27.02.2014, v ktorom súd zastáva názor, že „Osobitnú pozornosť treba v odôvodnení venovať tým skutočnostiam, ku ktorým správny orgán dospel na základe inštitútu voľnej úvahy. V týchto prípadoch spravidla vychádza len zo všeobecného vymedzenia zákonných podmienok, ktoré zároveň predstavujú hranicu voľnej úvahy. Ak napríklad správny orgán ukladá pokutu za správny delikt alebo priestupok, nestačí uviesť, že pri uložení pokuty prihliadal na mieru zavinenia a výška pokuty bola určená v rámci ustanoveného rozpätia. Správny orgán sa musí vyrovnat' so všetkými hľadiskami pre uloženie pokuty. Inak by bolo takéto rozhodnutie nepreskúmateľné.“

V závere v odôvodnení rozkazu je prezumované, že nedodržaním povinnosti mať prekryté dýchacie cesty došlo k reálnemu ohrozeniu verejného zdravia. Tu absentuje akákoľvek validita tohto záveru, nakoľko som v tom čase bola úplne zdravá, bez akýchkoľvek príznakov nejakého respiračného ochorenia a preto takáto konštatácia bez diagnostického klinického vyšetrenia (dôkazu o mojej infekčnosti) vykazuje svojvôľu a prekročenie právomoci, pričom v slovenskom právnom poriadku stále platí prezumpcia bezinfekčnosti. K uvedenému uvádzam, že DOHOVOR O OCHRANE ĽUDSKÝCH PRÁV A DÔSTOJNOSTI ČLOVEKA V SÚVISLOSTI S APLIKÁCIOU BIOLÓGIE A MEDICÍNY vo svojom článku 1 deklaruje, že ***zmluvné strany budú chrániť dôstojnosť a identitu všetkých ľudí a zaručia každému bez diskriminácie rešpektovanie jeho integrity a iných práv a základných slobôd v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny. Každá zmluvná strana prijme v rámci svojho vnútroštátneho zákonodarstva nevyhnutné opatrenia potrebné na realizáciu článkov tohto dohovoru.***

Článok 2 Priorita ľudskej bytosti uvádza, že **záujmy a blaho človeka budú mať prednosť pred výhradným záujmom vedy a spoločnosti.**

Národná rada Slovenskej republiky vyslovila s dohovorom súhlas svojím uznesením č. 734 z 2. októbra 1997 a prezident Slovenskej republiky ho ratifikoval 22. decembra 1997. Ratifikačná listina bola uložená u depositára dohovoru, generálneho tajomníka Rady Európy, 15. januára 1998. Dohovor nadobudol platnosť pre Slovenskú republiku 1. decembra 1999

Z uvedeného teda vyplýva, že tento medzinárodný Dohovor uprednostňuje právo jednotlivca na ochranu zdravia pred právom ochrany zdravia spoločnosti, čo vyplýva zo samotného čl. 2 cit. Dohovoru. Zároveň Dohovor zaručuje každému bez diskriminácie rešpektovanie jeho integrity a iných práv a základných slobôd v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny. Z hľadiska právnej sily medzinárodnej zmluvy, v tomto prípade DOHOVOR O OCHRANE ĽUDSKÝCH PRÁV A DÔSTOJNOSTI ČLOVEKA V SÚVISLOSTI S APLIKÁCIOU BIOLÓGIE A MEDICÍNY má prednosť dokonca aj pred Ústavou SR, ako najvyšším zákonom SR, čo vyjadruje čl. 7 ods. 5 ústavy SR a preto musí každý rešpektovať moje právo na ochranu zdravia (ktoré má prednosť pred ochranou zdravia celej spoločnosti) s ohľadom na to, že použitím akéhokoľvek pomôcky na prekrytie dýchacích ciest dochádza k nedostatku kyslíka, čo mi spôsobuje mučivé a útrpné pocity, ako aj pocity mdlôb a dekoncentrácie. Zachovanie ľudskej dôstojnosti je obzvlášť chránené a preto je povinnosťou každého, tobôž štátneho orgánu to rešpektovať.

O koronavírusoch sa predpokladá, že ide o obalené RNA vírusy, ktoré sú medzi ľuďmi, inými cicavcami a vtákmi značne rozšírené, spôsobujú respiračné, enterické, hepatálne a neurologické ochorenia. Predpokladá sa, že existuje sedem druhov koronavírusov, o ktorých je známe, že spôsobujú ochorenia u ľudí. štyri vírusy – 229E, OC43, NL63 a HKU1 – sú prevalentné a zvyčajne vyvolávajú bežné symptómy prechladnutia u jedincov s oslabenou imunitou. Ďalšie údajné tri kmene – koronavírus závažného akútneho respiračného syndrómu (SARS-CoV), koronavírus stredovýchodného respiračného syndrómu (MERS-CoV) a nový koronavírus 2019 (COVID-19) – majú zoonotický pôvod a spájajú sa s ochoreniami, ktoré majú niekedy smrteľné následky.

Žiaden z genómov koronavírusu doposiaľ nebol štandardnou vedeckou cestou izolovaný a preukázaný, a to nielen ako infekčný, ale ani ako existujúci. Ak sa porovnávajú rôzne laboratórne artefakty (umelo vytvorené genómy vírusu), tieto síce môžu vykazovať podobnosť s genómami skutočných mikróbov, ktoré by sa získali ich izoláciou, avšak stále zostanú iba artefaktmi, ktoré nemajú so životom mimo laboratória nič spoločné. Vedecké zákonitosti a pravidlá, ktoré sú aplikované na biológiu, chémiu a fyziku žiaľ neplatia pri ich aplikácii v medicíne. Izolácia vírusu má celkom iný význam v nemedicínskej biológii a úplne inak sa vykladá na úrovni medicínskej virológie.

Vo vzťahu k posledným koronavírusom sa v medicíne už ani len nepredstiera snaha o zdanlivú izoláciu aspoň vírusových bielkovín, pričom tento krok laboratóriá pravdepodobne nahrádzajú syntetickým generovaním proteínov z umelo vytvorených génov umelo vytvoreného vírusového genómu. Z vedeckého hľadiska preto celá medicínska virológia stojí takpovediac „na hlinených nohách“. Uvedené potvrdzuje aj Uznesenie Najvyššieho súdu Spolkovej republiky Nemecko v právnej veci Lanka vs. Bardens zo dňa 16.2.2016, ktorým súd vyslovil, že postup „kultivácie“ (**dôkaz existencie vírusu na základe cytopatického efektu, t. j. umierania buniek**) **nemôže byť považovaný za dôkaz o existencii vírusu.** Preto kým nebude vykonaná skutočná izolácia genómov koronavírusu z preukázateľne izolovaných vírusových častíc, a kým nebude jeho dĺžka zmeraná a doložená gélovou elektroforézou, nie je vedecky možné identifikovať genómy koronavírusu ako také, a teda ani vytvoriť test na detekciu prítomnosti koronavírusu v živom organizme. Kultivácia ako taká je síce bežným laboratórnym postupom, avšak v prípade medicínskej virológie sa tento proces stal postupom k dosiahnutiu tzv. cytopatického efektu, t. j. umierania buniek, pri ktorom vznikajú malé častice, o ktorých sa tvrdí, že sú dôkazom množenia vírusu. V skutočnosti je to však iba následok pôsobenia antibiotík, nedostatočnej výživy bunkových kultúr, a ich vystavenie laboratórnym podmienkam.

Základom pre fungovanie RT-PCR testov a antigénových testov je tzv. „*puffer*“. Antigénové testy majú v pufri pre internú kontrolu antigén, ktorý nesmie byť zhodný s údajným SARS-CoV-2 antigénom. Keď sa zmiešaná vzorka s pufrom pri antigénovom teste následne nakvapká na test, tekutina vzlína k čiarkám. V prvej čiarky sú protilátky proti údajnému antigénu SARS-CoV-2 a v druhej čiarky sú protilátky proti antigénom v pufri. Pre potvrdenie, že test funguje, sa musia zafarbiť obe čiarky. Problémom antigénového testu však je, že protilátky v skutočnosti nie sú vôbec špecifické (iba sa vychádza z predpokladu, ako keby boli). **Práve vzhľadom na absenciu preukázateľne izolovaných vírusových častíc v pufri nedokážu antigénové testy detegovať COVID-19, ale namiesto neho detegujú rôzne látky, ktoré v konečnom dôsledku nemusia mať s koronavírusom vôbec nič spoločné.**

PCR testy majú v pufri RNA pre internú kontrolu, či vôbec došlo k prepisu, a následne k zosilneniu (tieto pridané RNA do pufru údajne nie sú zhodné s hľadanou RNA). Problém PCR testu je, že PCR je výrobná metóda, ktorá vyrába molekuly RNA / DNA. **Vyrába teda čokoľvek, čo je vo vzorke vnesené ako matrica. Preto je pri tejto metóde dôležité vopred vedieť, aký genetický materiál sa vo vzorke nachádza, a nepoužívať na detekciu umelo vytvorený genetický materiál.** Problém nastáva už v RT fáze (reverznej transkripcii, resp. reverzného prepisu). Pri prepise RNA na DNA dochádza k chybám, čo znamená, že už táto prvá fáza môže spôsobiť chybné výsledky. Následne sa vo všeobecnosti spolieha na to, že sa primery a sondy naviažu správne tam, kam sa nadviazať majú. To však v skutočnosti nie je preukázané a uvedeného sa môžeme iba domnievať, resp. v to dúfať. Uvoľnená fluorescencia zo sondy (potvrdenie pozitivity) môže byť navyše spôsobená aj nepredpokladanými enzýmami vo vzorke, ktoré zapôsobia na sondu. **Na predmetnú metódu sa teda z vedeckého hľadiska nie je vôbec možné spoľahnúť ako na diagnostickú metódu, a to ani keby bol vírus správne izolovaný a opísaný, t. j. ani keby boli dodržané tzv. Kochove postuláty.**

Polymerázová reťazová reakcia (PCR) totiž primárne slúži ako technika k namnoženiu (zosilneniu) miliónov exaktných kópií určitej časti reťazca DNA, prípadne RNA (RNA musí byť najprv prevedená na cDNA pomocou reverznej transkriptázy, preto sa označuje ako RT-PCR). Základom testov RT-PCR, nesprávne používaných na detekciu údajného vírusu SARS-CoV-2, je predpoklad, že detekcia niekoľkých úsekov RNA (väčšina testov hľadá 2-3 gény, ale mnoho výrobcov v príbalovom letáku uvádza, že stačí detekcia iba jedného génu SARS-CoV-2, aby bol test RT-PCR vyhodnotený ako pozitívny) s dĺžkou rádovo stoviek nukleotidov, preukazuje prítomnosť celého genómu SARS-CoV-2, u ktorého sa udáva dĺžka okolo 30.000 nukleotidov. To znamená, že detekcia menej ako 1% genómu SARS-CoV-2 sa považuje za dôkaz celého, neporušeného, infekcieschopného SARS-CoV-2. **Pre PCR je nutná znalosť presnej sekvencie nukleotidov skúmaného úseku DNA/ RNA, čo v prípade SARS-CoV-2 nie je možné, pretože do dnešného dňa nebol, a ani nikdy nemôže byť, izolovaný a purifikovaný. Pozitívny výsledok testu PCR preto neznamená, že je v skúmanej vzorke prítomný SARS-CoV-2.** K rovnakému záveru došiel aj Vysoký administratívny súd pre oblasť Severného Porýnia-Západ, ktorý svojím rozhodnutím v správnom súdnom konaní so sp. zn. 13 B 1780/20.NE zo dňa 25.11.2020 vyslovil, že „*test PCR ako taký nedokazuje v jednotlivých prípadoch infekčnosť.*“

Z uvedeného teda možno vyvodiť záver, že doposiaľ nebol izolovaný čistý izolát vírusu, a teda ani nemožno dôvodiť, že tu vôbec nejaká pandémia existuje, aj s ohľadom na hore uvedené skutočnosti týkajúce sa fungovania testov na zistenie prítomnosti koronavírusu Sars – cov – 2 ako údajného dôkazu o infekčnosti človeka.

IV.

Ústavný sud slovenskej republiky v uznesení číslo **PL-US-8/94** jednoznačne potvrdil skutočnosť pokiaľ má predpis všeobecne zaväzovať adresáta , v tomto prípade všetky osoby , musí byť zverejnený v zmysle ustanovujúceho článku 123 ústavy a to konkrétne podľa zákona 400/2015Z.z. Jediným spôsobom ktorý môže občana všeobecne zaväzovať je spôsob vyhlásenia v zbierke zákonov , tým je naplnená podstata článku Ústavy SR 2 ods3

"Ústavný súd vyhovel návrhu generálneho prokurátora v časti žiadajúcej vysloviť nesúlad s čl. 123 veta druhá, pretože vyhláška ministerstva zdravotníctva nebola v celom rozsahu svojho textu vyhlásená tak, ako to upravuje citované ustanovenie ústavy a § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Ústavný súd zistil, že vyhláška ministerstva zdravotníctva nie je v súlade s čl. 13 ods. 1 a 2, s čl. 40 ústavy, pretože ju ako všeobecne záväzný právny predpis upravujúci medze bezplatnosti základného práva na ochranu zdravia ústava vylučuje tým, že tieto medze môže upravovať len zákon. Rovnako zistil, že citovaná vyhláška nie je v súlade s čl. 123 veta druhá ústavy, pretože nebola vyhlásená spôsobom, ktorý upravuje citovaný článok ústavy. Vzhľadom na obsahovú totožnosť čl. 4 ods. 1 a 2 a čl. 31 ústavného zákona, ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd s čl. 13 ods. 1 a 2 a s čl. 40 ústavy, ako aj argumentácia použitá k uvedeným článkom ústavy sa v plnom rozsahu vzťahuje i na články citovaného ústavného zákona."

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, ktoré obšírnym spôsobom odôvodňujú nezákonnosť postupu správneho orgánu pri vydaní predmetného rozkazu o uložení pokuty vo výške.....,- eur pre tak závažné právne vady v konaní, ktorých dôsledkom musí byť iba zrušenie predmetného rozhodnutia, pričom pokračovanie následného priestupkového konania by bolo opakovaným, nezákonným zneužitím právomoci správneho orgánu a s tým spojených dôsledkov. Z uvedeného vyplýva dôvodné podozrenie že pracovníci RUVZ sa dopúšťajú uložením pokuty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa zákona 300/2005 Z.z, §326 a súbežne ďalších trestných činov .

z tejto dôvodnej obavy na základe výkladov právnych predpisov v prípade že uvz a ruvz bude pokračovať v sankcionovaní mojej osoby postúpim toto konanie orgánom činným v trestnom konaní a zosobnením výdavkov spojených s právnym zastúpením v súdnom konaní.

Na základe uvedeného žiadam akékoľvek sankcie proti mojej osobe zrušiť .

S úctou

v.....dna.....

..... V.F.